

Samliv med en stentøjskugle. Om Dorthe Krabbes keramik.

En stor stentøjskugle fra Dorthe Krabbes keramiske værksted har fundet vej til mit arbejdsværelse, hvor den er placeret på et lavt grafiskskab. Selv om en kugle er en form, der drejer og lukker sig om sig selv, er der ikke noget afvisende eller distanceskabende ved denne stentøjskugle. Bøjet over arbejdsbordet har jeg ryggen til kuglen, alligevel mærker jeg dens tilstedeværelse, ofte så stærk, at jeg må vende stolen om og hengive mig til en betragtning af den ubevægelige, runde genstand.

Min kugle af stentøj har en så at sige geologisk kvalitet. Uimodståeligt føres tanken hen på aflejringer og lange tidsforløb. Man forestiller sig, at kuglen er blevet ført hid og did, rundet og ciseleret og nu fremstår som naturens eget uforlignelige værk. I den rigt changerende glasur dukker svovlgule og irgrønne passager frem, som om kuglen gemte på metalholdige forekomster.

Dette samspil mellem natur og æstetik, så karakteristisk for Dorthe Krabbes keramik, får det hver gang til at risle gennem sindet. Det grove og det forfinede, det elementære og det elegante – materialets beskaffenhed i tandem med keramikerenes håndelag. Men samlivet med stentøjskuglen fører videre. Betragtningen af kuglen kan af og til gå over i en næsten meditativ fase. Stentøjskuglens fysik får her sit sjælelige komplement, som om også sindet via betragtningen bliver rundet og ciseleret og lidt efter lidt befriet for verdens vilde jag. Man fornemmer, hvad de gamle filosoffer har ment, når de talte om det kontemplative liv, *vita contemplativa*. Og man synes, at begrebet brugskunst i dette tilfælde får en vital nuance føjet til sin betydning. Med sindsro ved man med sig selv, at denne stentøjskugle vil følge én resten af livet.

De store stentøjskugler er en væsentlig del af Dorthe Krabbes keramiske produktion. En anden markant frembringelse, der danner kontrast til kuglens lukkede form, udgøres af de store, lave fade, næsten horisontale i deres åbenhed. Fra disse fade og deres glaserede overflade udgår en ligesom uddelende gestus, så man er på nippet til at gribe ud med højre hånd for at tage imod.

I sine fade, skåle og kugler er Dorthe Krabbe bestandig i gang med at udforske glasurens muligheder – fra det ornamentale til det let figurative, fra det harmonisk afstemte til det eruptivt glødende. For hende gælder det om at aflukke formerne nye udtryk. Samspillet mellem materiale og håndelag rummer derfor en tredje komponent: en keramisk fantasi og personlighed. Dansk keramik er rig og med rette berømmet. I dén synger Dorthe Krabbe med sit eget næb.

Kell Winther

Århus Akademi